

begära att Ville skulle hjälpa dem i deras arbete, om han icke visste vem deras arbetsgivare vore.

Härmed lät Kniven sig nöja och därpå gingo Kalle och Ville till kojs, varemot Kniven beslöt att stanna uppe för att icke försova sig beträffande det utsatta mötet.

Innan han lade sig meddelade Ville att han följande morgon helt tidigt ämnade begiva sig ut för att orientera sig i omgivningarna.

— Jag säger detta, tillade han, på det att ni inte ska tro att jag smitit ifall ni sakna mig då ni vakna.

Kniven nickade bifallande och så kröp Ville till ro. Men det blev en för honom ganska lång och tråkig natt, icke så mycket på grund av granrisbäddens något hårda beskaffenhet, ty Alf Grane var ingen sybarit, men i anledning av Kalle Tångs snarkningar, som höllo honom vaken största delen av natten.

I arla morgonstund steg han upp, skakade granrisbarret av sig och lämnade klyftan under livligt ackompanjemang av Kalles snarkningar. Båda banditerna sovo nu djupt. Han passerade den smala gången, genombröt snåret och befann sig nu i Vargaklevet, där han bestod sig en grundlig morgontvättning i bäcken. Därefter ställde han sig att fundera. Det var ingalunda hans avsikt att redan nu uppgiva sin roll, försvinna och därefter återvända med länsmannen för att gripa bovarna. Nej, det vore ju att gå ifrån halvfärdigt arbete. Säkert betydde Knivens möte med Labansson ett nytt nattligt företag, som han först ville lära känna. Därunder borde de gripas på bar gärning, icke förr. Och om han nu bleve borta, skulle de ju bli